

Lieve Luna,

Einde maart 2014 kwam je in ons leven, nadat we 3 maanden eerder Flopsy hadden moeten afgeven (<http://www.greyhoundsrescue.be/memor/memoram23.html>) . We wilden geen kopie dus hadden we bewust jouw getijgerde look gekozen. Bovendien kwam je uit een kleine opvang en zou je sociaal zijn.

Dat was niet gelogen: je ging overal mee naartoe en voelde je overal welkom. Thuis was je er altijd: je bleef niet graag lang alleen in de tuin als wij er niet bij bleven; je wilde gewoon bij ons zijn. Maar hoe vaak de vraag gesteld werd 'waar is Luna?' ... terwijl jij dan gewoon achter de zetel lag ... heel dikwijls.

Toen je een dik jaar bij ons was, moest je een paar uren per dag alleen blijven omdat we beiden gingen werken en dat was niet helemaal naar je zin: je ging jammeren en dat vonden de burens niet leuk. Je ging vanaf toen 2 à 3 keer per week naar een hondenopvang, waar je zo ongeveer de eerste vaste klant werd. Waar je ook open bloeide door het contact met allerlei andere honden, maar je ook je mannetje stond. Ook toen het werken voor één van ons stopte, bleef je regelmatig gaan.

In november 2018 kwam Chipi er bij, een podenco uit Tenerife. Jullie 'speelden' niet vaak samen en gingen ook niet bij mekaar liggen, maar ook toen veranderde je. Jij was duidelijk de baas, maar je ging nu ook aandacht vragen – dan sloeg je met een poot om verder te strelen – en kreeg ook interesse in eekhoorns.

Begin december 2019 vonden we een knobbel op je rechter achterhand. Bleek snel dat het een kwaadaardige tumor was en na de nodige onderzoeken bleek het eigenlijk niet behandelbaar. We konden alleen hopen dat het nog lang zou duren, maar we zouden je geen pijn laten lijden.

Tot vorige week: donderdagavond gingen we nog wandelen zonder probleem, maar tijdens de nacht ging het achteruit en vrijdag werd het alleen nog erger: rechtstaan was moeilijk, gaan zitten ging niet meer (de knobbel was ondertussen 2 tennisballen groot) en liggen werd moeilijk zoeken naar een pijnloze houding. Bij de dierenarts werd het echt duidelijk dat je 'op' was. We probeerden nog naar huis te wandelen, maar dat lukte niet meer – we moesten je met de auto oppikken.

Vrijdagavond 24 april 2020 om 19 uur hebben we je laten inslapen ...

Je was er altijd zonder dat je je echt liet gelden. Maar je kwam wel elke nacht (ook die laatste donderdagnacht nog) van je bench (die altijd open stond, maar waar je wel graag in lag) naar onze slaapkamer. En als het over eten ging of over gaan wandelen ... dan stond je er!

Vrienden zeggen nu dat we je 6 mooie jaren hebben gegeven – wij denken dat ook – al is dat nu weinig troostend.

We missen je ... je bezoek aan onze slaapkamer, je oren die omhoog gingen als je 'wandelen' hoorde, je enthousiasme voor eten, ook voor dat van ons ... je kop op mijn bil als wij gedaan hadden en je wist dat er voor jou ook nog iets zou zijn, je aandacht vragen als we voor de tv zaten en de 'slaapwel meid' vergezeld van een aai over je oren als we gaan slapen.

Maar we zijn wel 'blij' dat we 6 jaren voor je hebben mogen zorgen, dat jij er voor ons al die jaren bent geweest. En nog een laatste keer ...

'Slaapwel meid'

Je 'baasjes', Nicole & Danny